

Η κουβέντα για την πατρίδα μπορεί να γίνει και παγίδα.

Γεννάει πατριδοκάπηλους, φέρνει και κατσαπλιάδες.

Άλλος θαρρεί ότι τα σύνορα είναι μαχαιριές στο κορμί της μάνας γης, και άλλος σου λέει πως θα ξοδέψει την τελευταία ρανίδα του αίματος του, στο αμύνεσθαι περί πάτρης .

Κάποιοι θέλουν γίνουν άλλο ένα αστέρι σε μια άλλη σημαία, κάποιοι θέλουν να φύγουν από τη σημαία και να υψώσουν την δική τους παντιέρα.

Η αγάπη για την πατρίδα δεν έχει να κάνει πολλά με το μίσος για τις πατρίδες των άλλων. Ακόμα και αν οι «άλλοι» είναι βάρβαροι.

Η αγάπη για την πατρίδα δεν έχει τίποτα κοινό με τον εθνικισμό. Άλλο θέμα αν ο εθνικισμός αντλεί θύματα και ενέργεια από την έννοια της πατρίδας.

Η αγάπη για την πατρίδα δεν ζητά ανταλλάγματα, ούτε γυρεύει ήρωες. Κι αν ο Διάκος σουβλίστηκε, κι αν ο Παπαφλέσσας στάθηκε σαν νέος Λεωνίδας, κι αν ο Καραϊσκάκης πήγε από φίλιο βόλι, δεν το 'καναν γιατί περίμεναν κάποιο βραβείο ή μια καρέκλα.

Το έπραξαν γιατί βγήκε από τη ψυχή τους. Έτσι ανόθευτα, επαναστατικά και ανεξέλεγκτα. Το 'καναν για την πατρίδα, που βασανιζότανε και από τους κοτσαμπάσηδες.

Αυτά τα ολίγα για την μέρα, σε συνδυασμό με την υστερία που πλημμυρίζει την καθημερινότητα από τη ηγεσία της γείτονος. Έτσι, μαζί με τα ποιήματα, τα σκετσάκια και την ενίσχυση του εθνικού φρονήματος, όλα καλοδεχούμενα, ας συλλογιστούμε τα χρέη μας. Όχι προς τους εταίρους μας. Προς τους προγόνους μας.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά αντί να σβήσουμε τα πρώτα, ξεχάσαμε τα δεύτερα. Μάλλον διότι ήταν πιο εύκολο.

...άντε και του χρόνου.